

Arrest

nr. 73 636 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster meldde zich op 13 oktober 2008 aan bij de gemeente Roeselare. Zij legde een Macedonisch paspoort voor met Italiaans visum type C, geldig van 22 juli 2008 tot 21 januari 2009 (multiple entries). Zij kwam op 6 augustus 2008 België binnen. Op 19 september 2008 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 19 mei 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij legde haar paspoort voor ter staving van haar identiteit. Zij was negen maanden zwanger en stelde dat haar partner

en schoonfamilie in België wonen. Op diezelfde dag werd haar zoon geboren. Op 23 maart 2010 werd haar asiëldossier overgemaakt aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 6 mei 2010 nam het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd verzoekster op 7 mei 2010 ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing werd er geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster kreeg vervolgens op 20 januari 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten - asiëlzoeker (bijlage 13 quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 62.575 van 31 mei 2011 werden verworpen. Verzoekster diende op 6 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 6 september 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2011 werd ingediend door :

Q., L. (R.R.: (...))

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar partner en schoonfamilie in België wonen en dat een terugkeer naar Macedonië om daar de aanvraag in te dienen een scheiding van haar levenspartner, haar kind en haar schoonfamilie tot gevolg zou hebben. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de partner van betrokkene, de heer I., B. (...), op 23.03.2011 het bevel kreeg het grondgebied te verlaten nadat zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie als onontvankelijk werd afgesloten. Beide partners kunnen het land dus samen verlaten waardoor een scheiding van betrokkene en haar partner en kind niet aan de orde is. Het argument dat de schoonfamilie van betrokkene legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit laatste argument geldt ook voor het netwerk van personen dat betrokkene zou hebben uitgebouwd en waarop zij zou kunnen terugvallen.

Het argument dat betrokkene geen enkel contact zou hebben met haar land van herkomst en dat zij bij een eventuele – zelfs tijdelijke – terugkeer niet zou kunnen terugvallen op ouders of familieleden, lijkt erg onwaarschijnlijk. Betrokkene heeft namelijk van haar geboorte tot 2008, zijnde meer dan 20 jaar, in Macedonië gewoond. Haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, zich reeds verstaanbaar zou kunnen maken in het Nederlands, werkbereid zou zijn en een uitgebreid netwerk zou hebben van personen waarop zij kan terugvallen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze elementen m.b.t. de duurzame lokale verankering van betrokkene kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 maar kunnen niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene op 19.05.2009 in Aalst beviel van een zontje, Q., R. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag tot machtiging van verblijf niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst zou kunnen indienen. De geboorte

van een kind op het Belgische grondgebied opent geen recht op verblijf en bovendien heeft het kind intussen een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is zodat dit element het gezin niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. De geboorte van Q., R. (...) kan dus niet aanvaard worden zijnde een buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag in te dienen in haar land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit een probleem heeft veroorzaakt, zij tot op heden nog geen enkele keer in contact is gekomen met de politie, zij zeer correct is en zij geen overlast veroorzaakt, dient te worden opgemaakt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Betrokkene beweert dat het voor haar onmogelijk zou zijn om te reizen naar Macedonië omdat zij haar Macedonisch paspoort verloren is. Betrokkene dient zich echter te richten tot de voor haar verantwoordelijke ambassade in België om zo een nieuw paspoort te verwerven. Het argument dat betrokkene niet over een paspoort beschikt kan dan ook niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag in België in te dienen.

Op 19.05.2009 diende Q., L. (...) een asielaanvraag in. Op 10.05.2010 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure, zijnde ongeveer 1 jaar, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 10.05.2010.

- ° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 25.01.2011. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op haar ouders of familieleden. Haar partner en schoonfamilie verblijven immers eveneens in België. Zij is bovendien in België op 19

mei 2009 bevallen van haar zoon. Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. De partner van verzoekster woont ondertussen eveneens in België (...). De schoonfamilie van verzoekster, (...), haar schoonzus (...) verworven reeds de Belgische nationaliteit. Haar schoonvader (...) en schoonbroer (...) bekwamen reeds een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister. Voor de partner van verzoekster werd er eveneens een aanvraag machtiging verblijf conform art. 9 bis van de vreemdelingenwet ingediend. De dienst Vreemdelingenzaken heeft het verzoek onontvankelijk verklaard. Hiertegen werd er hoger beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is nog hangende. Indien verzoekster verplicht zou worden naar Macedonië terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van haar levenspartner, haar kind en andere familieleden. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. feun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, aft 66,314, noot S, Parmentier)."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu wordt niet betwist dat het over een eerste toelating gaat.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoekster werpt op dat artikel 8 EVRM geschonden wordt omdat zij geen contact meer heeft met haar land van herkomst en omdat haar partner, kind en schoonfamilie in België woont.

Vooreerst wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing uitvoerig motiveert aangaande artikel 8 EVRM. Verzoekster laat na deze motivering aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters partner eveneens illegaal in België verblijft. Verzoeksters zoon, die op 19 mei 2009 in België werd geboren heeft de Macedonische nationaliteit zoals zijn moeder.

De bestreden beslissing houdt dan ook geen schending in van artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing geen scheiding met haar partner en minderjarig kind teweeg brengt.

Het loutere feit dat de schoonfamilie van verzoekster legaal in België zou verblijven of intussen de Belgische nationaliteit bekomen zou hebben, doet evenmin afbreuk aan wat voorafgaat.

De bestreden beslissing impliceert dat verzoekster, al dan niet vergezeld van partner en kind, haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de geëigende weg moet indienen. Verzoekster laat na aan te

voeren dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht. Artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. De Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat in dit verband enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor:

a. de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

b. de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Verzoekster is in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen. In Macedonië worden enkel identiteitsdocumenten afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Macedonië verblijven. Gezien verzoekster sinds jaar en dag in België verblijft, weigert de Macedonische overheid een identiteitsdocument af te leveren. Verzoekster ondernam diverse pogingen bij de Macedonische ambassade, doch door hen kon geen enkel document worden afgeleverd. Verzoekster heeft aangifte gedaan bij de Lokale politie Arro leper. In het kader hiervan werd door de Lokale Politie een attest van verlies uitgereikt. Verzoekster wierp dan ook terecht op dat zij zich in de onmogelijkheid bevond om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen. Ter vervanging legde verzoekster een attest van verlies van de identiteitskaart voor. Volgens de ratio legis van art. 9 bis vreemdelingenwet dient een aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk verklaard te worden indien de identiteit onzeker is. Het voorgebrachte attest van verlies van het identiteitsdocument bevat evenwel alle identiteitsgegevens die normaal voorkomen op een identiteitskaart (naam, voornaam, geboortedatum - en plaats, foto en handtekening van de titularis) en bevat de gebruikelijke gegevens van een officieel document (documentnummer, dossiernummer, hoedanigheid, handtekening en stempel van de uitgevende overheidsdienst). (...)

Volgens de ratio legis van artikel 9bis vreemdelingenwet, dient een aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk verklaard te worden indien de identiteit van een persoon onzeker is. Het voorgebrachte attest van verlies van identiteitsdocumenten bevat alle identiteitsgegevens die normaal voorkomen op een identiteitskaart (naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, foto en handtekening titularis) en bevat de gebruikelijke gegevens van een officieel document (documentnummer, dossiernummer, hoedanigheid, handtekening en stempels van de uitgevende overheidsdienst). De verwerping van het document met de stelling dat dit niet vergelijkbaar is met een document zoals voorzien in de omzendbrief van 21 juni 2007, is niet voldoende gemotiveerd, daar niet werd aangetoond om welke redenen aldus de identiteit van verzoeker onzeker of onduidelijk zou zijn ondanks het voorgelegde attest, waardoor de aanvraag onontvankelijk zou verklaard kunnen worden. Het beroep is gegrond. ”

Verzoekster wijst erop dat haar schoonmoeder, (...), haar schoonzus (...) reeds de Belgische nationaliteit verworven. Haar schoonvader (...) en schoonbroer (...) bekwamen reeds een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister. De dienst vreemdelingenzaken heeft in haar bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekster verwijst naar de uitzonderingen op art. 9 bis van de wet zijnde : wanneer er buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is tot verblijf onmogelijk maken. Verzoekster is op 19.05.09 moeder geworden van een zoon. Gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind is het niet aangewezen dat verzoekster dergelijke ondernemingen opzet om een aanvraag te doen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Indien verzoekster verplicht zou worden terug te reizen naar Macedonië zou zij gescheiden worden van haar partner, kind en familieleden. De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het slechts om een tijdelijke scheiding zou gaan en er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Gezien de zeer jonge leeftijd van het kind en van verzoekster, de afhankelijkheid van verzoekster van haar partner en schoonfamilie is het niet aangewezen dat verzoekster een aanvraag doet in Macedonië. Zij kan daar bovendien op niemand terugvallen gezien zij volledig afhankelijk is van haar schoonouders. Zij heeft geen contacten meer met haar familie in Macedonië. Het feit dat zij daar geboren is en tot 2008 verbleven heeft, doet hieraan geen afbreuk. Zij is

samen met haar partner en is afhankelijk van haar schoonfamilie. Het is dan ook niet redelijk waar de Dienst vreemdelingenzaken zich baseert op een "tijdelijke verwijdering". Zie RW nr.56521 op 23.92.2011: "(...)". Verzoekster wijst erop dat ook haar partner een machtiging tot verblijf gevraagd heeft conform art. 9 bis vreemdelingenwet. Deze procedure is nog hangende. Bovendien beschikt verzoekster niet over een Macedonisch paspoort zodat zij niet kan reizen naar Macedonië. Verzoekster is van oordeel dat de Dienst vreemdelingenzaken geen onderscheid maakt tussen de buitengewone omstandigheden die zij in haar verzoekschrift ingeroepen heeft en de argumentatie ten gronde. De dienst vreemdelingenzaken behandelt alle ingeroepen argumenten als "buitengewone omstandigheden". Op basis daarvan oordeelt de Dienst vreemdelingenzaken dat het verzoek onontvankelijk is. Zie :Rvst. 18 maart 2008, nr.181.244 : "De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, moest de Minister van Binnenlandse Zaken nagaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden."

2.2.2. Aangaande het betoog over artikel 8 EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat verzoekster in buitengewone omstandigheden de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen. De verwerende partij beslist vervolgens autonoom over deze aanvraag.

Een verblijfsvergunning op basis van voornoemd artikel is een gunst, geen recht, en verzoekster dient aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de geëigende weg in te dienen. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partij de bewijslast voor het aantonen dat er in haar hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidstoezicht uit te oefenen.

De door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 6 september 2011 onontvankelijk bevonden, omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat alle door verzoekster aangebrachte elementen in overweging werden genomen en beantwoord, doch onvoldoende werd bevonden als reden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden niet via de bevoegde diplomatiek of consulaire post zou kunnen worden ingediend. In de bestreden beslissing wordt er geenszins aangegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekster geen geldige identiteitsdocumenten voorlegt.

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoeksters verwijzing naar de verblijfsituatie van haar schoonfamilie is eveneens niet relevant.

Verzoekster ontwikkelt geen kritiek die zou kunnen leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn en vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk deels ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC